

KINDERCLUBWERK

10 E JAARGANG NO 1
SEPTEMBER
OCTOBER 1955

uitgegeven door
DE HERVORMDE
JEUGDRAAD IN SA-
MENWERKING MET
C.J.V.F., V.C.J.C.,
C.J.M.V.,
„het kompas”.

Kent U reeds KINDERCLUBWERK ?

..... een instructieblad ten dienste van het kinderclubwerk dat leiding poogt te geven aan dit bijzondere werk. Bevat bijbelverhalen, instructie over de inrichting van clublokalen, over contact met ouders, over de betekenis van het dramatiseren, over handenarbeid. Voorts spelletjes, natuurbesprekingen, liederen.

Abonnementsprijs fl. 2.90 per jaar. Verschijnt 6x per jaar met totaal 240 pagina's.

Dit blad bewijst tevens grote dienst aan ieder die de leiding heeft in kindertehuis en zondagsschool.

Abonnement op te geven bij: Hervormde Jeugdraad,
Herengracht 575, Amsterdam

4e Jaargang nummer 2

Januari 1956

Onze Jongens en Meisjes

Maandblad van:

„De Heldringgestichten” - Zetten
„Martha Stichting” Alpen a/d Rijn
„Valkenheide” Maarsbergen

De foto op de omslag

ONBEZORGD - het voorrecht van de prille jeugd. Het is maar een korte tijd in het mensenleven dat er van echte onbezorgdheid sprake is.

Spoedig komen de kleine en later de grote zorgen, die de lach maar al te vaak verstarren en de ware gulheid er vreemd aan maken. Het kind heeft echter nog meer, het kind aanschouwt de gebeurtenissen rondom zich en durft lachen - het is niet gebonden aan de vormelijkheid maar lacht als het dwaasheid ontmoet.

Lachend gaat de kleuter de wereld in. De eerste moeilijkheden van vallen en opstaan poogt hij te overwinnen en lachend kraait hij zijn victorie.

De kinderlach is de zonnestraal in de meest - sombere wereld - tintelend leven -.

Gelukkig de volwassene, die zich mag koesteren in de "warmte" van de kinderlach.

Helaas zijn er nog al te veel kinderen, wier lach reeds vroegtijdig verkild, door allerlei omstandigheden. Hen te bewaren voor een "geestelijke bevroeringsdood" is niet de taak van enkelingen, maar van de ganse gemeenschap.

Ook van U!

Str.

INHOUD

De foto op de omslag door Str.

Bij het eerste nummer dat in 1956 verschijnt

50 jaar Kinderwetten door Drs J. F. Haeck

Van de Heldringstichtingen ; Studiedagen 1955 door Lydia Nauta

Uit de Martha Stichting door J. E. M. - S.

„Het eigen pakje" Sint Nicolaas 1955 door B. Hekket

Uit de Martha-Stichting ; Kerstklanken uit ons Kinderhuis door T. B.

REDACTIE

J. C. Coté - Ds. K. O. Finkensleper - Drs. J. F. Haeck - Ds. J. Th. Meljer

W. M. Stroeven - Dr. E. A. A. de Vreede.

Alle stukken de Redactie betreffende te zenden aan: W.M. Stroeven - „Valkenheide" Maarsbergen.

ADMINISTRATIE

Bureau HeMaVa, Joh. v. Oldenbarneveltlaan 42-44, Amersfoort, tel. K 3490-3337

Postrekening 4846. Abonnementsgeld f 2,50 per jaar.

Advertenties: Tarieven te regelen in overleg met de Administratie.

Bij het eerste nummer

dat in 1956 verschijnt

Van vele zijden heeft U natuurlijk tal van goede wensen voor het nieuwe jaar ontvangen.

De Redactie-leden van ons Orgaan willen hierbij niet achterblijven en mede namens de Inrichtingen die zij vertegenwoordigen wensen zij U een goed en gezegend 1956. Een nieuw jaar - nieuwe kansen - nieuwe mogelijkheden - nieuwe moeilijkheden - voor ieder persoonlijk en ook voor ons werk.

Het is altijd weer prettig en bemoedigend te weten dat zulk een grote groep van meelevenenden onze arbeid niet alleen gadeslaan maar ook daadwerkelijk steunen. Dit geeft een gevoel van zekerheid, hoe menselijk het ook moge zijn. Maar boven dit alles is er nog iets anders, n.l. de Opdracht, voor U en voor ons.

Staande in deze Opdracht gaan wij voort.

„Hij Die roept is getrouw, Die het ook doen zal."

50 Jaar Kinderwetten

Op 1 December 1955 was het dan 50 jaar geleden, dat de Kinderwetten in werking traden. Dit feit werd op die datum herdacht in een officiële bijeenkomst in de Ridderzaal te Den Haag, terwijl alom in den lande bijeenkomsten zijn georganiseerd met het zelfde doel.

Toen op die dag, nu 50 jaar geleden, de Kinderwetten in werking traden, betekende dit niet, dat er nu voor het eerst in Nederland officieel aan Kinderbescherming werd gedaan. Reeds eeuwen had de Charitas zich op de een of andere wijze ook met het kind in nood bezig gehouden, ook in Nederland. Er is zelfs een periode in de geschiedenis, dat Nederland een vooraanstaande rol speelt tussen de Europese landen in de wijze van vormgeving van deze zorg voor het verwaarloosde, verweesde en ontspoorde kind. En ook de Ned. Herv. Kerk had in haar verschijningsvorm reeds sinds de 17e eeuw een eigen diaconale vorm gevonden voor deze zorg. En toen de kerk verslapte en met name in het midden der 19e eeuw de nood nauwelijks meer zag (ook al omdat men in een zeker gezapig vertrouwen voortging op de 200 jaar en langer geleden ingeslagen weg), toen waren het enkele grote figuren van Protestantse huize, als Ds Heldring, die de stoot gaven tot een nieuwe en frisse aanpak. Het waren ook mensen uit de Réveil-kring, die het door Heldring begonnen werk droegen en stimulerend werkten op wat van 't Lindenhout en Geel in moeizame arbeid tot stand brachten.

Het waren mensen als de doopsgezinde Ds Scheltema, die aan het einde van de 19e eeuw de stoot gaven tot een belangrijke vernieuwing en samenbundeling van wat er was.

Het is vanuit een geheel andere hoek, dat wij de oprichting mede van Pro Juventute en de Ned. Bond tot Kinderbescherming zien, omdat deze het ontstaan van de Kinderwetten hebben voorbereid.

Het is de eer van de Synode der Ned. Herv. Kerk, dat zij nog tijdens de behandeling van het wetsontwerp het initiatief heeft genomen in 1900 al reeds over te gaan tot de stichting van apparaten, die bij de uitvoering van de Kinderwetten vanuit Hervormde kring en gedragen door de Hervormde Kerk zouden behulpzaam zijn. Aan dit initiatief is de oprichting van de Verenigingen Kinderzorg en Valkenheide te danken. En nu na 50 jaar vragen wij ons af of dat wat toen begonnen

is, beantwoord heeft aan de verwachtingen en hoe moet het nu verder?

Laat ik beginnen met te zeggen, dat er op het ogenblik onder de mensen, die dagelijks met en in de Kinderbescherming bezig zijn, allermint een "hoera"-stemming heerst. Hierom niet, omdat het niet is mogen gelukken van de Kinderbescherming een werkelijke "volkszaak" te maken. Nog steeds is het zo, dat de Kinderbescherming is gebleven wat het 50 jaar lang was: een zaak van enkelingen, die slechts hier en daar zich gedragen wisten door een groep van personen en alleen daar, waar een zeker plaatselijk regionalisme of provincialisme meespeelde, zich geworteld voelden in het totaal van de Ned. Herv. Kerk.

Wij zijn dankbaar voor het vele goede, dat er is geschied; niet alleen voor de mogelijkheden, die gegeven zijn aan honderden, ja duizenden, om door het werk, dat er gebeurd is, tot volwaardige mensen op te groeien, maar ook voor de bedding, die de Kinderbescherming schiep voor de schat van liefde, die vele, vele pleegouders en werkers in inrichtingen konden geven.

Dat er toch op dit ogenblik, nu wij deze verjaardag vieren, een lang verlanglijstje is, vindt zijn oorzaak in wat ik boven reeds aanduidde met de woorden, dat Kinderbescherming geen werkelijke "volkszaak" is geworden. Als dit zo was, dan zouden wij gemakkelijker gekomen zijn tot de zo hoog nodige wetenschappelijke bezinning op de diepste achtergronden van dit werk op de grens van "twee werelden". Dan zouden wij ook, wat de methodiek betreft, meer gelegenheid hebben gehad om te komen tot een wezenlijke research. Dan zou op ons verlanglijstje nu niet meer behoeven te staan het verlangen naar integratie van de Kinderbescherming in het geheel van de maatschappelijke zorg, zodat er van een werkelijk "teamwork" tussen de verschillende facetten van de totale gezinszorg sprake zou zijn.

Op ons verlanglijstje staat ook een betere opleiding van de medewerkers, de groepsleiders, en van hen die daarmee gelijk te stellen zijn. Het personeelsvraagstuk is één van de vele zeer moeilijke vraagstukken in het inrichtingsleven. Een vraagstuk, dat daarom zo moeilijk is, omdat de status van de groepsleider in Nederland nog zo onbepaald is. Ergens zweeft de werker in de Kinderbescherming tussen de ongeschoolde arbeider en maatschappelijk werker in. Daarom is de toekomst voor de mannelijke groepsleider vaag en hebben slechts zeer weinigen de moed dit "avontuur" aan te vangen.

Het verlanglijstje zou uitgebreid kunnen worden met de grote wens naar vele, heel vele kleine contributies voor de Kinderzorgen en inrichtingen, waardoor deze ook de in klinkende munt zo belangrijke steun zouden ondervinden, die nu elders gezocht moet worden.

Een volk bewijst door de wijze, waarop het zorgt voor de minst bedeelden, in welke mate het een beschaafd volk is. Ik mag het misschien ook anders zeggen. Dat er Kinderbescherming nodig is, is een schuld van ons allen gezamenlijk. Wij zouden wensen, dat in diepe bewogenheid met het lot van de minstens 20.000 kinderen, die op dit moment niet thuis opgevoed kunnen worden, het Nederlandse volk en de kerken in de eerste plaats, krachtiger zouden beginnen met de afbetaling van deze schuld.

Drs. J. F. Haeck.

Van de Heldringstichtingen

Studiedagen 1955

Wanneer U niet wist dat er in de afgelopen maand studiedagen waren geweest, zou U zich misschien hebben afgevraagd waarom er toch zo'n drukte in Zetten was en waar toch al die fietsers vandaan kwamen.

Wij als deelnemers en deelnemers van de studiedagen hadden n.l. het gevoel of heel Zetten in een grote bijenkorf was veranderd. De bijen vliegen immers van de ene plaats naar de andere, en het lijkt dan net of er geen systeem in zit, maar een aandachtige toeschouwer zal bemerken dat dat wel terdege het geval is.

En zo was het ook met ons. We zwermde heen en terug met het Witte Huis als middelpunt. De ene groep ging naar het Centraal Bureau en de andere naar de Til, naar 't Lentehuis of C.H.H., naar 't Internaat Normalschool of H.B.S., en vandaar naar het Witte Huis om een heerlijk kopje thee te halen of weer een lezing te horen.

In deze drie dagen hebben we heel wat moeten verwerken! Allereerst was er iedere dag een opening, die geleid werd door ds Finkensieper of ds de Vreede. In deze opening werd een bepaald gedeelte uit de Bijbel besproken, waarna in de studiegroepen hierover werd gediscussieerd.

Deze studies uit de Bijbel sloten bij de lezingen aan; ook was iedere dag als het ware een vervolg op de vorige dag.

Het onderwerp van deze studiedagen was:

"SOCIAAL-PEDAGOGISCHE EN CULTURELE VORMING EN FUNCTIE VAN ONDERWIJZERES, ONDERWIJZER EN LERARES".

De eerste dag hebben we in de Bijbelstudie gesproken over EZECHIEL 12:21-23. We kwamen hierbij tot de conclusie, dat we onze baan niet alleen mochten zien om de verdienste en de lange vacaties, maar dat we bezield moesten zijn met onze taak: samen met onze leerlingen op weg naar Gods Huis te zijn. De tweede dag sprak ds de Vreede over OPENBARINGEN 21:22-26. Hierbij kwam de vraag naar voren of er een transport van de waarden uit deze wereld is naar de toekomstige nieuwe wereld. De laatste dag sprak ds Finkensieper weer en wel over HEBREEN 8:3-6. Hierbij zaten we vooral met de tekst: "De heidenen zijn mede-erfgenamen van de beloften van het evangelie."

De eerste dag sprak Drs B. van der Haer uit Utrecht over de SOCIAAL-PEDAGOGISCHE VORMING EN FUNCTIE.

DE EERSTE LEZING:

Drs van der Haer merkte op dat HET KIEZEN VAN EEN BEROEP in de loop der jaren telkens moeilijker wordt. Vroeger werd een zoon van een timmerman zonder aarzelen ook timmerman, maar in deze tijd is dat niet het geval. Meestal kiest men zelf een beroep. Men moet dus trachten gegevens van het beroep waarvoor men zich interesseert te pakken zien te krijgen;

1. door zakelijke gegevens te verzamelen (kosten, duur etc.),
2. zoveel mogelijk mensen hun mening vragen over hun beroep,
3. door gesprekken met enkelen.

Men is dus zelf bezig met het probleem: "wat moet ik worden?" De vader echter, die de verantwoordelijkheid van zijn gezin zwaar voelt, heeft zich echter allang met dit probleem bezig gehouden. Als de vader, volgens ds van der Haer, dan ook op een dag aan het kind vraagt: "Zeg eens, wat wil je worden?", komt bij het kind voor het eerst een onzekerheid. Dit probleem kan met nog veel meer problemen uit zijn eigen wereld zoveel energie kosten, dat voor het gewone schoolwerk geen krachten meer overblijven.

Op een school moet de leerkracht met deze factoren rekening houden en beseffen dat het kind verbonden is met zijn eigen wereld en dat de leerkracht weer in een heel andere sfeer leeft.

HET IS NU DE TAAK VAN DE DOCENT OM IN DIE WERELD VAN HET SCHOOL KIND DOOR TE DRINGEN EN DIT VERLANGT ENIGE PLACTICITEIT.

Voor al hierdoor kan het beroep van de onderwijzeres, onderwijzer en lerares zo mooi zijn, omdat men telkens weer de kans heeft zich in andere "werelden" in te dringen.

HET HOOGTEPUNT.

Dit heeft voor velen op de tweede dag gelegen, toen de Heer Steinz sprak over het onderwerp: "CULTURELE VORMING EN FUNCTIE".

DE MENS IS, zo vertelde mijnheer Steinz, VAN NATURE EEN CULTOR, EEN BOUWER. De mens doet iets, dat niet onbewust voortvloeit uit het "zijn".

In de kunst, waar mijnheer Steinz het die dag speciaal over had, kan men niet spreken over een: "Ik begrijp het niet", of "Ik voel het zo duidelijk aan". In de kunst gaat het om heel andere dingen!

De kunstenaar is een kind van zijn tijd, die zijn hele leven BESLISSINGEN moet nemen, mede voor ONS, wij willen heel vaak geen beslissingen nemen en nu neemt de kunstenaar die voor ons. Dit vraagt een enorme liefde en geeft dikwijls een grote agressiviteit.

Nu moeten wij op die beslissingen van de kunstenaar JA OF NEE ZEGGEN en wij mogen ons er dus niet afmaken met een "mooi" of "ik begrijp dit niet."

De kunstenaar HEEFT ONS WAT TE ZEGGEN, als vertolker van onze tijd. De kunstenaar geeft immers vorm aan het wezenlijke menselijke leven en als men dat beseft, begrijpt men ook wel dat er geen sprake kan zijn van mooi of iets anders, maar van ja of nee. Dit kunnen we, evenals andere vakken, leren. We moeten met ons verstand, gevoel en wil plus de tragiek van ons totale wezen zelf die beslissingen nemen.

Hiervoor moeten wij "ontmoetingen" hebben, vergezeld van een persoon die als het ware die ontmoetingen regisseert. Die regisseur moet echter zelf ook ja of nee kunnen zeggen, en ons niet verder brengen dan tot de deur en "ons alleen binnen laten gaan."

Wanneer wij zo trachten beslissingen te nemen, zullen wij een veel rijker leven hebben, immers de kunst roept op, breekt af, zucht en DOET ONS ONSZELF VINDEN!

DE KUNSTENAAR.

Op de laatste dag hebben wij ook erg genoten. De heer Bronk uit Amsterdam heeft eerst iets verteld over de pantomime en mime, maar al gauw is hij daarna overgegaan op het spel zelf. De pantomime is, zo vertelde hij, in tegenstelling met een stil toneelspel een spel van vormen, van beweging. Pantomime gaat volgens de Heer Bronk veel meer op de wezenlijke dingen in dan het toneelspel.

Een pantomime is het uitbeelden van een verhaal, terwijl een mime meer op het abstracte gericht is.

Mijnheer Bronk heeft van beide voorbeelden gegeven.

's Middags heeft hij ons aanwijzingen gegeven hoe wij zouden kunnen spelen met onze toekomstige leerlingen.

En tot slot werden een paar deelnemers en deelneemsters van deze studiedagen gevraagd ook iets uit te beelden.

Ongemerkt was het vier uur geworden, en het einde van de studiedagen was er al weer!

Ds Finkensieper heeft deze gesloten.

Hij zei o.m. dat hij zeer tevreden was over deze dagen en hiermee waren we het allemaal eens, want wat hebben we genoten, vooral ook van de levendige discussies die op de lezingen volgden! Wij hebben heel wat stof gehad waar wij ons weer eens op konden bezinnen en waarover wij nog veel zullen nadenken.

Wij gingen dan ook, geloof ik, allen met een groot gevoel van dankbaarheid over het beleefde naar huis.

LYDIA NAUTA

(Opleiding N 19).

Uit de Martha-Stichting

De Decembermaand is er al weer en de tijd lijkt dit jaar nog sneller te gaan dan gewoonlijk zo tegen het jaareinde, omdat 't soms is, alsof het voorjaar komt. Vergis ik me als ik denk, dat er een geel waas door de treurwilg zweeft en de vogels harder fluiten dan anders in December? En de weilanden zijn groener en de wegen in de polders lijken wel linten, die grote mozaïeken samenbinden en vandaag, ja heus, 't rook zelfs naar voorjaar. - En de kinderen vergeten hun joppers en spelen krijgertje alsof April hen 't huis uitjaagt. 'k Hoorde eens van buitenlanders, dat 't hen getroffen had, dat hier in Holland, zoveel over 't weer werd gepraat, maar zij kwamen dan ook uit een land, waar zaaien - groeien en oogsten altijd werden begeleid door stralend weer. -

En ik moet toegeven, dat ik bij de regelmatige brieven naar andere werelddelen steeds maar vertelde van de verrukkelijke zomer en mooie herfst.

Een keer zeiden meisjes tegen me: "Mevrouw, we hopen zo, dat het morgen giet," en toen ik verwonderd opkeek, zag ik mooie nieuwe regenjassen hangen en dacht aan mijnresterparapluitje, zwart met groen knopje. Als 'k nadenk, valt het me op, hoeveel reactie's bij kinderen precies dezelfde zijn als voor veertig jaar. Maar de dingen waarop zij moeten reageren zijn zo verbazend veel meer geworden - en de volwassenheid wordt veel vroeger verondersteld. - Is het niet merkwaardig, dat in onze grote steden op de drukste punten het grut zichzelf al helpt met het wat oudere kind als verkeersregellateur? En zo is 't immers vaak, dat 't kind zelf kan regelen en handelen en voor ouderen is 't nu eenmaal moeilijk dit goed te beseffen.

Het Sinterklaasfeest is heerlijk geweest - de vreugde was voelbaar en zichtbaar. De goede Sint heeft, denk ik, zelf ook enorm genoten van alle stralende kindersnoetjes. "In de zak van Sinterklaas", zal heel veel lekkers en massa's pakjes maar hij is niet gevuld met een of andere stouterik, die hebben we dus blijkbaar niet. 't Was als waren we in "Wonderland".

En nu moet U zich voorstellen, dat je in een zo bewogen tijd je intree doet in een van onze huizen.

Op 1 December kwam Mejuffrouw Albers uit Hengelo in ons meisjeshuis als hoofd. En als we haar dan vroegen: Hoe heeft U het gehad vandaag? was het antwoord: Ik heb een dag gehad, met de nadruk op dag, - zoveel indrukken - zoveel nieuwe mensen - hoe dit - hoe dat -. Jaren geleden toen wij pas op de Martha-Stichting waren, schreef ik eens een brief aan ds van Brugghen en daar stond zo ongeveer in: Kom onseens helpen - 't is zoveel.

Antwoord: Jullie zitten te paard - en - rijden maar. Hij schreef er niet bij, of de teugels strak moesten - of laten vieren - dat moesten we zelf maar uitdokteren.

Op Sinterklaas hadden we op bezoek vrienden uit Leiden, van de fabriek, die ons weer adopteerde. De Electrolasch Mij & N.V. Hollandse Constructiewerkplaatsen zorgden voor een grote verrassing. 't Is beschamend om zo verwend te worden en weet U, er zit nog meer in het vat - en om de inhoud van dat vat te ontvangen moest ergens een betonnen voet gegoten worden. Verder vertel ik de volgende keer.

In Zaandam maakten we het grote jaarfeest mee van de krans, die al vijf en vijftig jaar voor de Martha-Stichting werkt. We hadden een goede avond en de meisjes die meegingen vrolijkten het feest op met muziek en zang. De grote pakken met gaven, die zoveel nijvere handen voor ons maakten, arriveerden dezer dagen. 't Is plezierig, die oude vriendschap telkens weer opnieuw te beleven.

Bij een bezoek aan onze nieuw omgebouwde lokalen voor de technische school bewonderden we de prachtige tekentafels en de nieuwe verlichting. Wat een vrolijke, frisse beweging was dat, 'k werd jaloers toen ik dacht aan de primitieve behuizing van onze meisjesschool.

En zo naderen we het Kerstfeest. Wat een verrukkelijke maand is December toch voor de kinderen - Sint-Nicolaas, Kerstfeest en dan vakantie, waarin velen naar huis gaan logeren. Blijft altijd het verdriet van de thuisblijvers. We kunnen hier wel wat helpen, maar niet oplossen. Overal is men bezig voorbereidingen voor het Kerstfeest te maken, mooi, dat de kinderen zelf zo actief deel hebben aan alle vreugden.

Met de gezondheid gaat het goed, er zijn enkelen, die in het ziekenhuis werden opgenomen - de doorlichting bracht geen besmettingsgevallen aan en zo zijn we blij en dankbaar, dat we het jaar zo eindigen. Wel is Mejuffrouw Else Bos voor observatie in het Goudse diaconessenhuis, ze moet wel geduld oefenen, maar er is gelukkig goede vooruitgang.

Zo gaan we naar het jaareinde met allerlei plannen voor een nieuw begin. - Een schone lei - dat gaat in 't leven niet maar bij onze administratie is men druk met de praeparatieven om de lei goed schoon te krijgen

De begroting te maken is een boeiend werk, maar bij de toch zo stilletjes stijgende prijzen is 't niet eenvoudig om een sluitende begroting te krijgen - maar ieder weet daar 't zijne van - de huismoeder thuis, evenals wij.

Onze kok is druk aan 't bakken voor Kerstmis - voor Sinterklaas had hij heerlijk banket en borstplaat gebakken.

Ons hele personeel helpt dapper mee om alles zo feestelijk mogelijk te maken. Soms denk ik: we moesten eens een film kunnen maken, zonder dat de leidsters het wisten - zo bezig, wat zou dat mooi wezen.

Maar kom - ik eindig - zonder opname, lijkt het leven ons soms een film, alleen, als ze de gebeurtenissen maar beter verwerken kunnen en blijvend als de filmindrukken. Het verwerken van de belevenissen, daar gaat het om. Laatst zei een van de jongeren tegen me: Ik geloof, dat ik begin te begrijpen dat het er om gaat, of je mens wordt. Ik luisterde en dacht: Jullie zitten ook te paard - dus: rijden maar.

We wachten met vreugde op het Kerstfeest - daar gaat 't immers ook om het "mens worden".

We hopen dat velen ons werk willen gedenken - We danken allen die dit ook dit jaar deden.

J. E. Meijer-Scheffens.

„Het eigen pakje”

Sint Nicolaas 1955

Dat ligt nog vers in 't geheugen. Dat was weer goed, volkomen af.

Hij is weer in ons midden geweest en heeft, als waardige grijsaard, z'n pluimen uitgedeeld en z'n vermaningen niet gespaard. Piet bracht ons, evenals vorige jaren, z'n jaarverslag van de Bond van Sint Nicolazen en Zwarte Pieten.

We hadden een komische film "In de Boot" met Laurel en Hardy, zeer in de smaak viel.

En toen kwam het gloriepunt van de avond "de pakjes". Deze werden in de groepsverblijven uitgedeeld.

Zeg op Valkenheide: "Sint Nicolaas" en ieder denkt onmiddellijk „'t Eigen pakje". Ook dit jaar weer heeft „'t Noordamfonds" de actie „'t Eigen pakje" op touw gezet.

Evenals vorige jaren hebben we gedacht, 't zal dit jaar vast minder zijn, wat de deelname betreft. Waarom?

Och, er wordt tegenwoordig al zo veel gevraagd voor allerlei doeleinden en ook de radio, die machtige spreekbuis, die in elke kamer kan doordringen, deed weer een beroep op ons volk.

Het Noordamfonds besloot het maar weer te wagen enkel en alleen met een verzoek tot deelname, gevat in een simpel stukje, geschreven in "Onze Jongens en Meisjes". Geen schetterende fanfares, geen schreeuwende reclames, geen geleerde betogen in veel-gelezen bladen, niets van dat alles.

Alleen maar een vriendelijke vraag in een heus niet algemeen gelezen blaadje. Gewoon, doodgewoon. En de uitslag? Verbluffend!!!!

Het was in een woord "om er stil onder te worden". Uit Noord en Zuid, Oost en West kwamen de aanvragen binnen, uit grote steden, uit kleinere plaatsen, ja uit plaatsen, waarvan je het bestaan niet wist, ik beken 't eerlijk, ik nog nooit gehoord had.

Of zijn Olde- en Nijeholtpade of Zandeweer nu gemeenten, waarvan je elke dag in de kranten leest? Toch kwam ook vandaar hulp voor onze actie.

't Noordamfonds kan dan ook niet anders dan zeer dankbaar zijn, dat deze actie „'t Eigen pakje" weer voor de volle 100% geslaagd is.

't Doel, waarom het elk jaar weer gaat is bereikt. Elke jongen hier op de hei had op Sint Nicolaasavond een pakje. Niet een stond er met lege handen. 't Was weer prachtig.

Bemoedigend gaan we voort.

Namens 't Noordamfonds zeer hartelijk dank aan al die dames en heren, die ons weer zo schitterend hebben geholpen om deze

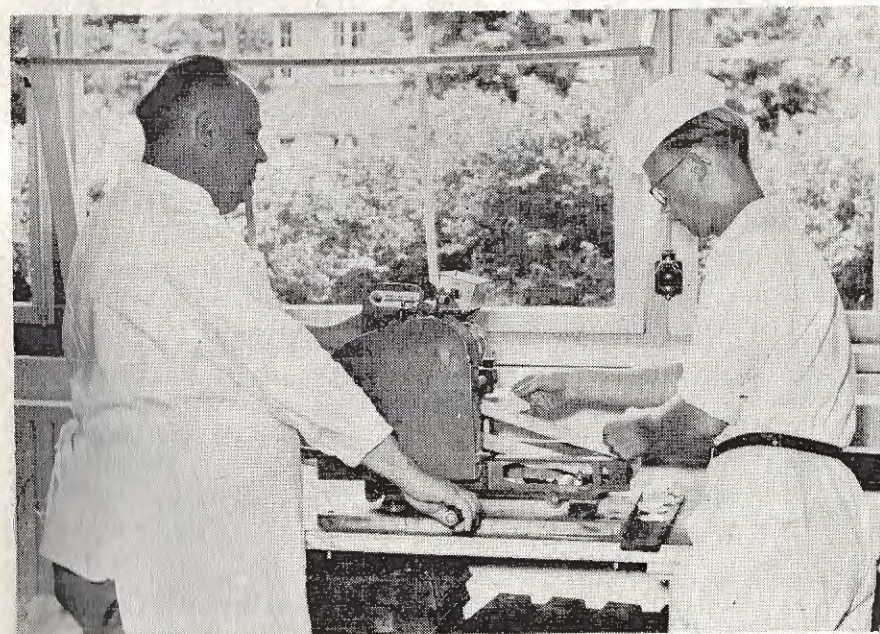
Sint Nicolaasviering te maken tot een grote vreugde voor onze knapen. 'k Wilde, dat ik U die glundere gezichten had kunnen laten zien. 't Was de moeite waard.

Maar wat meer waarde heeft is het feit wat we niet kunnen zien alleen maar bevroeden, n.l. dat die eenzame, die vergetene, die verstotene, die avond niet eenzaam was, zich niet vergeten wist en niet verstoten.

Ze konden volledig meedoen met hun kameraden, ze hadden ook eens iets eigens.

Wat moet dat voor zo'n knaap wel geweest zijn en nog zijn. Nogmaals onze welgemeende dank.

Het Noordamfonds
B. Hekket Secr.
"Valkenheide"
Maarsbergen.

Kerstkransjes uit eigen bakkerij

HeMaVa-bericht:

dat „HeMaVa” het eigen propaganda bureau
is van de Heldring-Stichtingen
Martha-Stichting
Valkenheide.

- dat ons Jeugdblad „De Vuurslag” vanaf Januari 1956 uitgegeven wordt in samenwerking met het Boekencentrum N.V. Den Haag.
- dat dit geschiedt onder aanbeveling van de Raad voor de zaken van Kerk en School vanwege de Ned. Herv. Kerk.
- dat de nieuwe jaargang is begonnen met een bijzonder mooi en boeiend vervolgverhaal van de bekende schrijver P.J. Zonruiter.
- dat het blad door de veelheid van artikelen op verschillend gebied geschikt is voor gezin, school en club.
- dat de abonnementsprijs verlaagd is tot f 2,50 per jaar.
- dat de betaling kan plaats vinden op postrekening 4846 t.n.v. HeMaVa, - Amersfoort, onder vermelding:
„Abon. „De Vuurslag” 1956”.
- dat een stroom van abonnementen verwacht wordt.

VERENIGING „DE HELDRINGGESTICHTEN”

Postrekening 822300 t.n.v. de Heldringgestichten te Zetten
Tel.: Centraal Bureau Zetten K 8880-541

VERENIGING „MARTHA-STICHTING”

Telefoon K 1720-3055 - Alphen a.d. Rijn - Postrekening 57865

STICHTING „VALKENHEIDE”

Telefoon K 3433-220, Maarsbergen - Postrekening 51766

Abonnementsgelden, contributies, giften, enz. bij voorkeur storten op postrekening nr 4846 t.n.v. Bureau „HeMaVa”. Johan van Oldenbarnevelt-laan 42-44, Amersfoort.

Uit de Martha - Stichting

Kerstklanken uit ons Kinderhuis

Nu ons Kerstfeest weer voorbij is, willen wij U allen graag eens vertellen, hoe fijn het wel was.
Reeds in de weken voor Kerst zongen en spraken we al veel over het grote feest van de geboorte van onze Here Jezus.
Naar de verhaaltjes, die bij de advent-lantaarnkalender hoorden, werd graag geluisterd en ieder was nieuwsgierig naar het kribje in de stal, dat we wel het allermooiste vonden.
Vragen als: „Zouden we ook een Kerstboom krijgen?” waren niet van de lucht. Alle verwachtingen werden overtroffen toen, op de eerste Kerstdag, wij allen in onze mooie Zondagse kleren, met schitterende oogjes, de kamer binnenstapten, waar de kaarsjes ons vriendelijk tegenlachten, alsof zij ons wilden vertellen, wat er zo lang geleden op aarde geschied was, tot zegen van klein en groot. Wat was alles mooi!
Stil schaarden we ons om de kerstboom, waar we luisterden naar het oude verhaal van Maria, Jozef en het Kindeke Jezus. We voelden ons rijk en zongen alle versjes, die we kenden. We dachten ook met elkaar aan zieke kindertjes en mensen, die het moeilijk hebben.
Steeds genietend van de vrolijk brandende kaarsjes, genoten we van een heerlijk feestmaal, met echte menukaarten op tafel! Wat hebben we toch een prima kok.
Op het kleuterkerstfeest zongen ze heel fijn en luisterden heel stil naar het verhaal van „Twee domme kindertjes”.
Gelukkig en blij gingen allen 's avonds naar hun bedjes.
Op de tweede Kerstdag speelden we 's morgens gezellig met elkaar en gingen 's middags naar het Kerstfeest van de schooljongens en -meisjes, waar onze dominee opende. We luisterden naar het prachtige Kerstverhaal dat toegelicht werd op het flanelbord en naar een vrije vertelling, waar we soms erg bij moesten lachen. Het was een spannend verhaal, over een arm jongetje, dat na een slechte daad spijt kreeg en tenslotte toch een fijn Kerstfeest kon vieren.
Zo gingen voor onze kleine kinderen de Kerstdagen voorbij. Dat de lichtjes in onze hartjes helder mogen blijven branden.

„Jezus zegt dat 't zo donker is.
Overall op aarde zonde en droefenis.
Laat ons dan in 't duister held're lichtjes zijn
Gij in Uw klein hoekje en ik in 't mijn.”

Alphen aan den Rijn
„tussen oud en nieuw”
T. Braaksma.